

Joost-Jan vertelt: D'n dijk rond

‘Als je echt hard wil fietsen, moet je mee de dijk rond’, zei een jongen van de club. De volgende zaterdag ging ik mee en meldde ik mij net na de middag bij Jan Boom aan de Laak. ‘Gaat Tjerk niet mee?’ Vroeg een jongen die zich voorstelde als Xander Moerman. Hij droeg een geel pak waarop in rode letters Rietveld stond geschreven. Ik kende zijn naam uit de krant. ‘Tjerk moet koersen’, zei Jan. Even later reden we twee aan twee door Lakerveld. Op de Tolstraat sloten twee kleine mannen aan. De een had een baardje en de ander, duidelijk de jongste, had een iets te gebruinde kop met krullend haar. Hij zag er messcherp uit en droeg veel kleding. Net voorbij Plieger sloot nog iemand aan. Hij was lang, mager en kalend en deed meteen alsof hij demarreerde.

‘Demarrage Castein!’ Riep de krullenbos. ‘Lekker weertje’, zei Jan Boom tegen niemand in het bijzonder. ‘Iets teveel wind’, vond de krullenbol. Daarna, ook tegen niemand in het bijzonder, een heleboel waarom nou tochs waar niemand op reageerde. We minderden vaart. ‘Nico moet pissen’ zei het baardje. Hij kauwde op een grote bonk kauwgom. Bij de Bazelbrug sloten opnieuw twee renners aan. Wilton Meat stond er in witte letters op hun kont. Daarmee waren de overeenkomsten tussen hun billen overigens wel voorbij. De jongen met een magere, afgetrainde kont droeg een Mapei windstopper en de jongen met de dikke kont verdween geen moment van zijn zijde.’ Peppie en Kokkie’, zei de jongen van de club die ook was meegegaan. Het Mapeivestje vroeg of ik op vakantie ging en wees naar de twee driekwartliterbidons in mijn houder. Gelach. De groep minderde opnieuw vaart; de baard moest pissen. Vlak voor een vervallen hoerentent met de naam l’Etoile, pikten we een kerel op die op Robert de Niro leek. Hij droeg een Tsjechische wielertui en een witte broek die weinig verhulde. ‘Hee Arie! Bij de Hoeren geweest?’ riep de magere met het dunne haar die dus Castein heette. Volgens mij kende ik die naam ook al uit de krant. Moerman riep dat hij geen hoeren nodig had en de man met het Tsjechische shirt zei tegen Castein dat hij, toen hij zo oud als Castein was, echte koersen reed.

We staken de A15 over en in de verte zag ik nog meer wielrenners rijden. Als roofdieren slopen ze rond de sfeerloze gebouwen van het industrieterrein. Een enkeling stond half verscholen achter een geparkeerde oplegger in de bosjes te pissen. Een kerel op een supersonische Koga Myata met een grijzige baard en een indrukwekkend stel bovenbenen kwam ons tegemoet gereden. ‘Dat is Teus Vink’, zei de jongen van mijn club. ‘Die kan serieus hard fietsen. Als hij niet zo gestrest was geweest, had hij misschien nog beter kunnen worden dan Arie Versluis’. Ik had geen idee wie Arie Versluis was, maar het maakte wel indruk. Er was ook een lange gozer met bril, wapperende kleding met heel veel slierten snot erop en een rode zakdoek als zweetband om zijn hoofd. Hij reed een beetje buiten de groep. Net voordat we vertrokken, kwam er een kerel met een Jan Ulrich ring het terrein opgestoven. ‘En dat is 6!’ Riep hij, terwijl hij Teus op de rug sloeg. ‘Goed gedaan jongen!’ sprak Teus waardierend ‘Drie meer dan Vuurens!’ Riep de oorbel terug. En opeens wist ik het: die kleine krullenbol was Nico Vuurens. Die stond pas echt vaak in de krant. De moed zonk me in de schoenen. ‘Niet misselijk, 6 keer winnen’, zei ik tegen de baard die nu naast me reed. ‘Ach, die had Nico’s ook kunnen hebben, maar hij werkt teveel. Hij heb geen rust; dat is het probleem’.

Ik keek naar de wat oudere mannen om me heen; Robert de Niro, een goed gesoigneerde vijftiger die een beetje Italiaans aandeed met naast hem een net zo stijlvolle man die zijn vader moest zijn, Jan Boom, ook al niet meer de jongste, en nog wat andere kerels met slap vel op de poten. Het stelde me gerust; dit mocht geen probleem worden vandaag.

We vertrokken en direct bij Spijk demarreerde de rode zakdoek met zijn snotvlerken. ‘Laat maar rijden’, werd er geroepen; ‘met tegenwind valt hij toch stil! Nico ging nog een keer pissen en daarna reden we in een straf tempo richting Leerdam. Het ging hard. De oude kerels reden nog altijd makkelijk mee. Nico Vuurens, het Mapeivest en zijn wat vollere vriend, Moerman, Castein en de oorbel reden op het binnenblad en maakten geintjes. De jongen met de oorbel demarreerde en in een flits sprong ik met hem mee. Het verzet dat hij draaide was zo zwaar dat zijn ketting een zoemend geluid maakte: woef, woef, woef. Ik keek op mijn teller: 52 km

per uur en snakte naar adem als een vis op het droge. De anderhalve liter vocht tussen mijn benen voelde aan als drie pakken hooi en ik vergat mijn naam. Opeens hield het beest zijn benen stil en sloeg me lachend op de schouder. Even later waren we weer terug en riep het Mapeivest dat Gorter de beentjes even op spanning had gebracht. De ouwe kerels reden nog makkelijk mee.

We naderden de stuw bij Everdingen. Het schoot al lekker op. Had die jongen van de club niet wat overdreven met zijn verhalen over het rondje dijk?

In zijn boek van Santander naar Santander beschrijft Winnen de kont van Hinault: vierkant, massief en onverstoort. Zo ook de kont van de kerel die ik eerder Robert de Niro had gedoopt en van wie ik zijn wiel langzaam moest laten gaan. De rest stortte zich scheldend over me heen. In de verte zag ik ze verdwijnen. Een lang lint dat over de dijk slingerde.

Het was een wijze les die ik mijn leven nooit meer zou vergeten. Namelijk: onderschat nooit, maar dan ook nooit ouwe mannen op een fiets. En zeker niet wanneer die mannen Jan de Groot, Teus Vink, Pim Bosch of Arie Versluis heten. Pas later zou ik leren dat het juist deze mannen waren die een fundament hadden gelegd; een fundament onder de wielersport in de Alblasserwaard, maar ook onder mijn liefde voor de koers die nooit meer zou verdwijnen.

Pas na een week of 6 was ik in staat voor het eerst mee rond te gaan en in Sluis, net voor een tegenliggende streekbus te sprinten om eeuwige roem.